

PEONY

DEBUT OR DIE

데뷔 못 하면 죽는 병 걸림

ทดลองอ่าน

7

DS.Back

เขียน

Mars

แปล

การอ่านดีจากรากศัพท์ที่ดี

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากเกิดอุบัติเหตุจนทำให้ ‘พัคมุนแด’ ต้องนอนโคม่าไปหลายวัน ระหว่างนั้นก็ได้อื่นขึ้นมาในร่างของ ‘รยูกอนอู’ ที่อายุยี่สิบปี แต่ที่แปลกคือ น้ำมันโมเตลที่เคยตื่นขึ้นมาในร่างพัคมุนแดครั้งแรกนี้ แล้วต้องทำยังไงถึงจะหลุดจากความฝันนี้ได้

ยังมีเรื่องราววุ่นวายอีกมากมายที่เกิดขึ้น ทั้งการวางแผนจัดคอนเสิร์ต การฟ้องร้องบริษัทต้นสังกัดที่แพะเงินเป็นตัวตั้งตัวตี ทำให้พัคมุนแดปวดหัวกว่าเดิม ถ้าฟ้องร้องก็ต้องหยุดกิจกรรมในฐานะเฮสตาร์ทั้งหมดนะสิ มีหวังได้ตายจริงๆ แน่... เพราะสถานะผิดปกติก็น่าจะยังคงค้างเติ่งอยู่นี้ พัคมุนแดจะต้องหาผู้ชมให้ได้ถึงสี่แสนคน แล้วจะมัวเสียเวลากับเรื่องพวกนี้ได้ยังไง ถึงอย่างไรคอนเสิร์ตการกุศลก็เกิดขึ้น แถมเป็นคอนเสิร์ตที่ทำให้แฟนคลับรวมทุกคนทั่วไปต้องตกตะลึง!

แม่เล่ม 7 นี้จะดูตึงเครียดอยู่มาก แต่ก็ยังมีรายการวาไรตี้ฮิลลิ่งของเฮสตาร์ที่จะมาลอบประโลมจิตใจเหล่าแฟนคลับ แต่จะวายป่วนมากแค่ไหนกัน เมื่อรายการฮิลลิ่งกลายเป็นรายการติดเกาะเอาชีวิตรอดด้วยเหตุไม่คาดฝันไปเสียได้ หากพร้อมที่จะโลดแล่นไปกับเรื่องราวหลากหลายรสชาติแล้ว ก็เปิดหน้าถัดไปได้เลยละ

PEONY

ถึงนักอ่านชาวไทย

ขอบคุณที่ให้ <Debut or Die>
เป็นหนังสือที่เลือกหยิบมาอ่านในวันนี้
หวังว่าเมื่ออ่านเรื่องนี้จะช่วยให้คุณนักอ่านได้เป็นอิสระ
จากความทุกข์และความกังวล
และคงจะเป็นเรื่องดีถ้าคุณได้ตกหลุมรัก
แล้วสามารถเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวได้อย่างเต็มที่

สุดท้ายแล้ว ตัวเอกจะได้เป็นไอดอลแบบไหน
มาร่วมสัมผัสประสบการณ์ไปด้วยกันนะ
และเมื่อใดก็ตามที่คุณนักอ่านพลิกหน้าหนังสือ
ที่แห่งนั้นจะมีเหล่าตัวละครอยู่ด้วยกันเสมอ

ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะ
ด้วยความเคารพ
Baek DeokSoo

คำเตือน

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- Bullying (การกลั่นแกล้งในโรงเรียน)
- Cyber Bullying (การกลั่นแกล้งบนอินเทอร์เน็ต)
- Depression (อาการซึมเศร้า)
- Kidnapping (การลักพาตัว)
- Panic Disorder (อาการตื่นตกใจ)
- PTSD (โรคเครียดหลังเผชิญเหตุการณ์ร้ายแรง)
- Mental Abuse (การทำร้ายจิตใจ)
- Self-harm (การทำร้ายร่างกายตัวเอง)
- Suicidal Thought (มีความคิดว่าจะฆ่าตัวตาย)
- Suicide (การฆ่าตัวตาย)

ກຸດລອງອ່ານ

บทที่ 17

มีเหตุผลอยู่หลายข้อ...ที่ทำให้ฉันสรุปว่าสถานการณ์นี้คืออาการโคม่า
หลังจากเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์

เหตุผลแรกคือความร้ายแรงของบาดแผล

ชิ้นส่วนโลหะเสียบทะลุหน้าอกลึกอย่างน้อย 5 เซนติเมตร

ฉันเห็นกับตา และแม้ว่าจะทบทวนอยู่หลายครั้งว่าคงไม่ขนาดนั้น
หรืออ้อมๆ แต่ก็แน่ใจแล้วว่าบาดแผลนั้นอันตรายถึงชีวิตจริงๆ

เท่าที่ฉันจำได้คือ...เลือดออกเยอะมากทั้งที่ไม่ได้ตั้งชิ้นส่วนโลหะ
นั้นออก แคมตอนปักเข้ามายังลึกขนาดนั้น คงไม่ใช่อาการที่น่าจะฟื้นตัว
ได้ง่ายๆ

แต่คงไม่ถึงขั้นเสียชีวิตทันที

ก็มันไม่ได้แทงทะลุหัวใจตรงๆนี่

ถึงแม้จะเป็นถนนในช่วงกลางคืน แต่ก็เป็ใจกลางกรุงโซล อีกทั้ง
แพะเซจินยังโทรแจ้งเหตุไปแล้ว ตอนตำรวจมาถึงก็น่าจะมีรถพยาบาล
ตามมาด้วย...อย่างน้อยฉันก็น่าจะอยู่ในอาการโคม่าหลังได้รับการช่วยชีวิต
มาแล้วมากกว่า

ไม่มีทางที่ฉันจะตายทันทีแล้วเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง...

...เป็นไปได้หรือ

เหตุผลที่สองคือใบหน้าของฉันที่เห็นผ่านกระจก

“...ไม่ใช่คนอายุยี่สิบเก้าแน่ ๆ”

ที่แรกฉันตกใจเพราะเป็นใบหน้าของ ‘รยูกอนอู’ เลยไม่ทันได้สังเกต แต่พอฟังดูดี ๆ ถึงได้รู้ว่าหน้าเด็กลงไปมาก

นี่มัน...อย่างน้อยก็น่าจะช่วงก่อนที่จะเรียนจบมหาวิทยาลัย

ที่นั่นคือโมเมนต์ที่ฉันเคยตื่นขึ้นมาในร่าง ‘พัคมุนแด’ ครั้งแรก และวันที่ที่เห็นบนปฏิทินก็คือวันเดียวกันเป๊ะ

‘202x ธันวาคม’

แปลว่าไม่ใช่ใหม่ไฉนเดียวกัน

เพื่อความแน่ใจ ฉันเลยไปเช็กในกระเป๋าสตางค์บนโต๊ะเครื่องแป้ง หมายเลขบัตรประชาชนส่วนหลังที่ขึ้นต้นด้วย 3 ของ ‘รยูกอนอู’

ฉันรู้สึกเอ็นจายไปทั้งสันหลัง

‘รยูกอนอู 0X1208-3XXXXXX’

รยูกอนอูอายุยี่สิบปี

“นี่มันอะไรกัน...”

ทว่าบนเตียงไม่มีทั้งยาและจดหมายลาตาย...เหมือนกับว่าแค่นำสถานะการณ์ของพัคมุนแดมาปรับใช้กับรยูกอนอูเท่านั้น

ไม่ใช่แค่ไม่สมเหตุสมผล...แต่มันไม่มีอะไรที่ลงตัวเลย

เมื่อมาถึงจุดนี้ ฉันก็ต้องทวนนึกถึงข้อความที่เคยปรากฏในหน้าต่างสถานะอีกครั้ง

[ชื่อ : รยูกอนอู (พัคมุนแด)]

[- Enjoy your daydream:]

‘daydream’ แปลว่า ฝันกลางวัน
 และการที่ไม่ใช่แค่ ‘รยูกอนอู’ แต่มี ‘พัคมุนแด’ อยู่ในวงเล็บต่อท้าย...
 มันทำให้ฉันคิดถึงความเป็นไปได้ข้อหนึ่งขึ้นมา

ถ้าฉันยังอยู่ในร่างของพัคมุนแดล่ะ

เป็นการโยนเข้าสู่ความสงสัยที่ว่า...ฉันกำลังฝันประหลาดขณะอยู่ใน
 อាកารโคมาหรือเปล่า

แถมยังมีระบบเข้ามาแทรกแซงอีก

...เหรียญนั้น

ถ้าเหรียญที่ฉันเห็นตอนยังไม่รู้สึกตัวคือสิ่งที่ได้รับหลังเคลียร์
 สถานะผิดปกติไปแล้วล่ะก็ แปลว่าสถานการณ์ตอนนี้เป็นผลมาจาก
 เหรียญนั้น

เดิมที่ฉันเคยเดาว่ามันเอาไว้ใช้ในร้านค้าเพราะพิจารณาจากความ
 เคยชิน แต่ตอนนี้ฉันเริ่มคิดได้อีกอย่างแล้ว

...หรือว่ามันจะเป็นชีวิตสำรองเหมือนเกมอาร์เคด

แบบนี้ก็...ดูเหมือนจะเข้ากับระบบเกมอยู่นะ

ฉันหัวเราะกับตัวเองอย่างหมดคำจะพูด

“เฮ้อ”

เอาเป็นว่า ถ้าวรมทุกอย่างเข้าด้วยกันแล้วล่ะก็...

ฉันกำมือทั้งสองแน่น

“...ต้องมีวิธีกลับไปได้แน่”

หากสถานการณ์นี้ถูกกำหนดให้เป็นวิธีที่จะตื่นจากอาการโคมา
 ฉันก็ต้องหาทางตื่นให้ได้ และโดยปกติแล้ว วิธีที่ดีที่สุดในการตื่นจาก
 ความฝันก็มักจะเป็น...

“กระโดดลงไปเลยดีไหมนะ”

แต่ไม่เตลันไม่ใช่ตึกสูง แม้จะกระโดดลงไปจากตรงนี้ก็คงไม่ถึงตาย

เลยไม่แน่ใจว่าจะเป็นวิธีที่ดีพอหรือเปล่า

อีกอย่าง ร่างพัคมุนเดอาจจะตายขึ้นมาจริงๆ เลยก็ได้ ตัดวิธีนี้ทิ้งไปก่อนละกัน

วิธีต่อไป...คือการตกใจสุดขีด แต่พูดตามตรงว่าต่อให้เจออะไรตอนนี้ก็คงไม่ช็อกอีกแล้วละ

เพราะฉันเจอมาเยอะแล้ว

ยังมีอะไรอีกไหมนะ

ฉันเคาะนิ้วลงบนเขา

ยังมีวิธีพื้นฐานที่สุดอยู่อีกทางหนึ่ง

...รอกันกว่าร่างกายจะฟื้นตัว

การฟื้นตัวจากบัจจายภายนอก แต่ไม่รู้เลยว่าต้องใช้เวลานานแค่ไหนจะฟื้นได้หรือเปล่าก็ไม่มีความรู้ได้เลย

“...”
ฉันค่อยๆ ประมวลสถานการณ์ แล้วตัดสินใจเลือกวิธีที่ดูปลอดภัยที่สุดก่อน

หาคำใบ้ก่อนก็แล้วกัน

ถ้านี่เป็นการแทรกแซงของระบบละก็ ฉันอาจเจอคำใบ้ที่ช่วยให้ตื่นระหว่างกำลังทำความเข้าใจความฝันนี้ได้

หรือไม่แน่ว่า หน้าต่างสถานะอาจจะตอบสนองอีกครั้ง

ฉันยืนยันขอบเตียงลุกขึ้นอย่างทุลักทุเล แล้วออกจากห้องไปพร้อมกระเป๋าสตางค์

ก่อนอื่น มาดูกันว่า ‘รยูกอนอู’ ที่อยู่ในอาคารโคมากำลังอยู่ในสถานการณ์แบบไหนกันแน่

“...”

ฉันกัดฟันแน่นขณะหยิบมือถือเครื่องใหม่ทีเพิ่งถูกเปิดใช้งานออกมา
เหมือนเดิมเป๊ะ

สถานะทางการเงินเหมือนกับตอนที่ฉันอายุสี่สิบปีเลย ความแตกต่าง
เพียงอย่างเดียวคือฉันไม่ได้เรียนมหาวิทยาลัยเหมือนพัคมุนแดเท่านั้นเอง
อีกทั้งฉันไม่สามารถติดต่อกฎาๆได้

‘ทุกอย่างถูกจัดวางไว้อย่างครบถ้วน...’

เพื่อไม่ให้เกิดความขัดแย้งหรือบ๊วก

นอกจากนี้ ฉันยังตระหนักได้ถึงจุดที่สำคัญที่สุดด้วย

‘ร้องเพลงเก่งแฮะ

ร่างกายนี้ยังคงมีค่าความสามารถของ ‘พัคมุนแด’ อยู่ครบ

เป็นความจริงที่เพิ่งได้ตระหนักรู้ หลังจากไปร้านคาราโอเกะแล้ว

ร้องเพลงเหมือนกับตอนที่ตื่นขึ้นมาในร่างพัคมุนแดเป็นครั้งแรก

ทุกความรู้สึกบนเวทีที่ฉันเคยสัมผัสในร่างของพัคมุนแดยังคงอยู่
ในร่างนี้ทั้งหมด

‘เหมือนกับถูกชักจูงอยู่’

ให้เดินตามเส้นทางเดิมของ ‘พัคมุนแด’ ในโลกจริง แล้วทำเป็นว่า
ทั้งหมดนั่นคือความสามารถของ ‘รยูกอนอู’ จริงๆ

“...”

ช่างความคิดฟุ้งซ่านไปก่อน แล้วลองเดินตามความฝันดูดีกว่า

และสิ่งที่ฉันทำต่อไปคือ...เข้าร่วม <ไอดอลมหาชน>

นั่นคือการไปนั่งอยู่แถวๆ ร้านคาราโอเกะเพื่อให้นักเขียนบทรยูกอนอู
มาเจอ

ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร

ถ้าได้เข้าร่วมรายการจริงๆ แล้วจะทำยังไงต่อมัน...ถึงจะเป็นเรื่องที่

น่าปวดหัว แต่การพยายามด้วยตัวเองก็ไม่ใช้เรื่องยาก

เดิมทีฉันก็ไม่ได้หันหน้าเกลียดอะไรอยู่แล้ว

แถมการร้องเพลงก็อยู่ในระดับ S ความเป็นไปได้จึงไม่แย่งเท่าไร

เนื่องจากไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่านี้ ฉันเลยตัดสินใจลองทำสิ่งนี้
อีกครั้ง แล้วมุ่งหน้าไปที่ร้านคาราโอเกะนั้นทันที

แต่ก็ล้มเหลว

“...”

ไม่รู้ว่เพราะวันเวลาคลาดเคลื่อน หรือเพราะเป็นความฝันเลยมี
อะไรต่างจากเดิม แต่นักเขียนบทยูซุริโนมิโพลมาที่ร้านคาราโอเกะเลย
ตลอดหลายวัน

แม่งเฮ้ย

และฉันเองก็รู้ดีว่า

‘ตอนนี้การรอดิฉันจบไปแล้ว’

ไม่มีทางอื่นอีก ความเป็นจริงคือ ฉันไม่มีทางที่จะแทรกเข้าไป
ได้เลย

“...เฮ้อ”

แล้วฉันก็ติดแหง็กอยู่ที่เดิมโดยไม่มีคำใบ้อีกครั้ง

ทำยังไงดีล่ะเนี่ย

แก๊งเป็นบ้าแล้วป็นขึ้นไปบนตาดฟ้าสักที่เลยดีไหม

ทว่าเพราะร่างกายยังไม่ปกติดี ความคิดที่ว่ามันเสี่ยงเกินไปจึงยัง

ไม่เปลี่ยนแปลง

ถ้าฉัน สิ่งที่ฉันทำได้ตอนนี้คือ...

มีวิธีที่ฉันพอจะเดบิวต์ได้อยู่...

“...!”

ฉันรู้วิธีที่แน่นอนอยู่วิธีหนึ่ง เพียงแต่ว่ามันอันตราย

...ถ้าพลาดขึ้นมาละก็ อาจตายอยู่ในนี้จริง ๆ ก็ได้
 แต่ในเมื่อทำอะไรไม่ได้แล้วก็ไม่เสียหายที่จะลอง
 ทั้งที่คิดจะกระโดดลงมาจากตาดฟ้าแล้วด้วยซ้ำ เรื่องแค่นี้เอง
 ฉันหยิบมือถือขึ้นมาและพิมพ์เบอร์ติดต่อที่คุ้นเคยทั้ง ๆ ที่เคยเห็น
 แต่ข้อความ แม้จะมีบางตัวเลขที่อาจจะจำผิดไปบ้าง แต่แค่ส่งไปให้หมด
 ก็จบ

[ปกติเลี้ยงหมาไม่เคยซ้ำพันธุ์ แต่คราวนี้กลับไม่เลี้ยงเลยสักตัว
 เป็นเพราะลืมหเลวจากข่าวลือเรื่องจิตเภทคราวก่อนหรือเปล่านะ]

มีคนเดียวเท่านั้นที่จะตอบกลับข้อความแบบนี้ และเจ้าตัวเองก็ไม่มี
 ทางเพิกเฉยเพราะคิดว่าเป็นสเปมแน่

ไม่ต้องพูดเรื่องอนาคต อดีต หรือการเริ่มต้นใหม่อะไรทั้งนั้น
 หมอนั้นไม่ใช่คนที่จะหวนไหว้ไปกับสิ่งที่ชัดเจนอยู่แล้ว ต้องเฉพาะเจาะจง
 แบบนี้เท่านั้นถึงจะได้ผล

“...”

หลังจากส่งข้อความ ฉันก็ใช้เวลาสักพักเพื่อรอรับการยืนยัน
 และไม่นานหลังจากนั้น

ครืดดดด...

“แกเป็นใคร”

มีโทรศัพท์เข้ามาทันที

ฉันตอบกลับคำพูดหนึ่ง ๆ ที่ไม่มีปี่มีขลุ่ยอย่างใจเย็น

“คนแบบแกนั่นแหละ”

แค่นี้ก็น่าจะเข้าใจแล้ว

หลังจากจบบทสนทนาอันแสนสั้นและเย็นชา ฉันก็ได้เจอกับหมอนั้น
 ที่ห้องประชุมภายในค่าย LeTi

“...”

“มาแล้วหรือ”

ไม่รู้ว่าเป็นช่วงพักพอดีหรือเปล่า เพราะถึงไม่ใช่กลางดึกหรือเช้ามืด แต่ก็ยังหาเวลามาเจอกันได้

ความจริงแล้ว ถึงจะเป็นสัปดาห์แรกของการทำกิจกรรม แต่ถ้าเป็นสถานการณ์นี้ หมอนั้นต้องรีบตรวจสอบประวัติส่วนตัวของฉันก่อน เป็นอย่างแรกแน่ๆ

แม้แต่ตอนนี้ที่เขาคิดต่อมาก็เพราะอยากจับต้นชนปลายให้ถูก เห็นได้ชัดว่าคงไปสืบประวัติจากเบอร์โทร. ของฉันไว้แล้ว

ฉันก้มหัวให้หมอนั้นที่นั่งสวมหมวกเก็บอยู่

“อย่างที่บอก...ผมกำลังเริ่มต้นใหม่อยู่ครับ”

“...”

หมอนั้นมองฉันด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ ก่อนจะพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงห้วนๆ

“ครั้งที่เท่าไร”

“ครั้งที่สามครับ”

คราวนี้บรรยากาศเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

“ไปได้ไม่เท่าไรสินะครับ”

ของรยตอบกลับอย่างนุ่มนวล แล้ววางแขนพาดบนโต๊ะ

...คงประเมินเสร็จแล้วสินะ

เขาคงคิดว่าฉันยังเริ่มต้นใหม่ไม่กี่ครั้งเลยน่าจะใช้ประโยชน์ได้ แถมยังเป็นครั้งที่สามแล้ว แต่กลับเป็นคนที่ตัวเองไม่รู้จัก...เลยคิดว่าตัวเองไม่สามารถย่อนเวลากลับมาด้วยกันได้

ปล่อยให้เข้าใจผิดไปแบบนั้นก่อนแล้วกัน

ไม่จำเป็นต้องพูดถึงเรื่องอาการโคม่าหรืออะไรไร้สาระพรรค์นั้นเลย และไม่ควรรพูดด้วยซ้ำ

ไม่ว่าหมอนี่จะถูกสร้างขึ้นใหม่จากความทรงจำของฉัน หรือเป็น
ตัวจริงที่ถูกระบบดึงมาโดยตรงก็ตาม หมอนี่ในช่วงเวลานี้ก็คือไอ้บ้าจาก
กลุ่มคนที่มีอาการรีเซตซินโดรม

ฉันเอ่ยขึ้นอย่างสุภาพ

“ก่อนอื่นต้องขอโทษด้วยครับ เรื่องคำพูดที่เสียมารยาททาง
ข้อความ คุณบอกว่าการพูดธรรมดาไปคงไม่มีผลอะไร เลยบอกให้ทำถึง
ขนาดนั้นนะ”

“อ้อ ผมพูดแบบนั้นกับคุณเธอ”

“ครับ...ก็ทำนองนั้น”

แน่นอนว่าฉันโกหกทั้งเพ ไอ้เวรเอ๊ย

“อืม...มาจากอีกกี่ปีข้างหน้าล่ะ”

“สามปีครับ”

“อ้อ สามปีงั้นเธอ...ตอนนั้นผมใช้ชีวิตยังไงอยู่ครับ”

“สบายดีครับ จากกระแสหลักก็ยิ่งเห็นว่า VTIC เป็นตัวเต็งที่จะได้
รางวัลแดซังในปีนี้ได้ด้วย”

“อย่างนี้นี่เอง”

มันอาจจะไม่นานเท่าเวลาที่ฉันย้อนกลับมา แต่สามปีก็ถือว่า
ยาวนานพอให้ดูน่าสนใจขึ้นมาบ้าง

...อย่าพูดเรื่องโซโล่ดีกว่า

นี่ไม่ใช่ไฟท์ที่หมอนี่จะเอามาคิดในตอนนี่ เพราะถ้าเขาเริ่มสงสัยขึ้นมา
ก็จะหยุดไม่อยู่

ซอกรยออี๋มบาง ๆ

“ดูท่าว่าพวกเรคงจะไปได้สวยสินะครับ”

“หลังจากที่คุณรู้ว่าต่อให้ผมมาเริ่มต้นใหม่ แล้วคุณไม่อาจย้อนกลับ
ไปด้วยได้ แต่คุณก็ไปได้สวยนะครับ”

“ฟังดูมีเหตุผลดีครับ”

ซองรยอพยักหน้ารับ

แล้วเขาก็ถามต่อพลางยิ้มอย่างสบายใจ

“แล้วเหตุผลที่ติดต่อมาหาผมล่ะ”

“ผมมีข้อเสนอครับ”

ฉันพยายามพูดให้เป็นธรรมชาติที่สุดเหมือนที่เคยซ้อมมาแล้ว
ครั้งหนึ่ง

“ผมอยากเดบิวต์ที่นี่ให้เร็วที่สุดครับ”

“อ้อ นั่นคือมิชชั่นของคุณสินะ”

“...”

ซองรยอยังคงยิ้มอยู่ขณะตอบกลับ

“แล้วคุณ...ผมขอเรียกว่ารุ่นน้องได้ไหม”

“ครับ”

“โอเค หมายความว่าคุณรุ่นน้องจะให้ข้อมูลในอนาคตกับผมงั้น

สินะ”

“ใช่ครับ”

ฉันคิดไว้อยู่แล้วว่าจะไม่โดนถามอะไรอย่างพวก “จะให้เชื่อได้ยังไง”

เพราะในเมื่อเป้าหมายที่ต้องการจับตาดูเดินมาหาด้วยตัวเอง มัน

ก็คงเป็นสถานการณ์ที่น่ายินดีอยู่แล้ว

แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ยังไม่ตอบตกลงในทันที

“ว่าแต่...คุณจะเดบิวต์ยังไงครับ”

“...!”

“LeTei ไม่ซัพพอร์ตงานเดี่ยวซะด้วยสิ แล้วเด็กฝึกในตอนนี้ก็...

ไม่มีใครที่เหมาะสมจะเดบิวต์เลย”

“...”

“อ้อ จริงสิ คุณคงรู้อยู่แล้วสินะ ก็คุณบอกว่มาจากอนาคตนี่ครับ”

ดูเหมือนว่าเขากำลังขัดขวางการเดบิวต์โซโล่หรือศิลปินหน้าใหม่อยู่
อย่างแรกเพราะกลัวว่ากิจกรรมของวงจะถูกกละเลย อย่างหลัง
เพราะกลัวศิลปินหน้าใหม่จะขัดขวางกิจกรรมของวง

แต่ฉันเลือกที่จะเสนอแผนที่คิดไว้แทนที่จะพูดแบบนั้นออกไป

“ผมมีเมมเบอร์ในใจแล้วครับ เคยเดบิวต์มาด้วยกันคราวก่อน”

“อ้อ ใครล่ะ”

“พอดีเร็ว ๆ นี้จะมีรายการออดิชั่นเปิดตัวครับ พวกเขาเป็นผู้เข้า
แข่งขันในรายการนั้น”

ฉันนึกถึงพวกเขาขึ้นมาแวบหนึ่ง

“ระหว่างรายการ จะมีโอกาสให้ศิลปินถูกถ่ายอินซักรูปแบบ
เปิดเผยได้...ผมอยากดึงตัวพวกเขามาครับ”

ฉันหมายถึง <แอสต์ริงคอลล>

...แม้แต่ที่นี่ ไม่ว่าจะต้องทำอะไรก็ตาม ขอแค่ได้เดบิวต์กับ
พวกนั้น...ก็พอแล้วไม่ใช่เหรอ

ฉันกลืนน้ำลายลงคอ

“เพราะแบบนี้ จึงจำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือจากผมสินะ”

และไอ้หมอนี่ที่อยู่ตรงหน้าก็เป็นคนที่พร้อมจะตกลงหลังฉันได้
ทุกเมื่อเพื่อตัดไฟตั้งแต่ต้นลม

ฉันควรรีบตื่นขึ้นมาก่อนที่เรื่องจะดำเนินไปถึงจุดนั้น

“...”

สิ่งแรกที่uchuของอู๋ได้ยินคือเสียงแจ๊สเตือนจากอุปกรณ์ และเมื่อเขา
ลืมตาขึ้น สิ่งที่เห็นก็คือเพดานของโรงพยาบาล

“...!”

เขารีบลุกพรุดขึ้นมาทันที

แล้วก็รู้สึกได้ถึงมือที่พยายามประคองแล้วกดตัวเขาให้นอนลงอีกครั้ง

“...ผู้ป่วยเตียงนี้ได้สติแล้วครับ!”

“ยังขยับตัวไม่ได้นะครับ นอนลงก่อน”

เพราะเคยเป็นนักกีฬามานานหลายปี ทำให้เขาเคยชินกับการเชื่อฟัง
คำแนะนำของทีมแพทย์โดยอัตโนมัติ จึงผ่อนคลายในร่างกายลงทันที

จากนั้นเขาก็นอนลงและเช็คสภาพตัวเอง

ขาถูกตามไว้ ดูแล้วไม่น่าจะถึงขั้นกระดูกหักหรือแตก

...โชคดีที่ไม่ใช่แขน...

ไม่สิ ตอนนี้เขาไม่จำเป็นต้องโพกัสที่แขนเป็นพิเศษอีกต่อไปแล้ว

อย่างน้อยก็ควรรู้สึกขอบคุณที่บาดแผลไม่รุนแรงนัก

“...ฮู้ว”

รยูซงอูถอนหายใจยาวและพยายามตั้งสติ รอบข้างทั้งวุ่นวายและ
เสียงดัง

เขาค่อยๆ ประติดปะต่อเรื่องราวทั้งหมด

...เกิดอุบัติเหตุสินะ

อดีตเมเนเจอร์คนนั้น

อย่างน้อยคนอื่น ๆ บนรถก็น่าจะถูกส่งตัวมาห้องฉุกเฉินเรียบร้อยแล้ว

แล้ว

เพราะเป็นคนมีชื่อเสียง เลยอดเหมือนว่าพวกเขาจะให้ความเคารพ
ความเป็นส่วนตัวในระดับหนึ่ง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังได้ยินเสียงรอบ ๆ อยู่ดี

“...ไม่เป็นไร...”

“ญาติคนไข้ ทางนี้...”

ทุกคนคงตกใจกันมาก แต่ก็ยังโชคดีอยู่

...เพราะฉันนั่งอยู่หลังสุด ทุกคนน่าจะปลอดภัยกว่าฉัน

ดูเหมือนพวกเขาจะได้สติก่อนที่พ่อแม่จะมาถึง บางทีทุกคนอาจจะ...

ทันได้นั่นเอง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนจะหมดสติก็เกิดขึ้นมาในหัว

เหมือนกับแสงวาบ

ไหลที่ผลึกเขาออกไป กับชิ้นส่วนโลหะขนาดใหญ่ที่พุ่งเสียบเข้าที่
ใต้ร่างนั้น...

“...คุณหมอ!”

“ครับ?”

“มุนแด...มุนแดเป็นยังไงบ้างครับ”

“...”

“มุนแดครับ พักมุนแด รู้จักใช่ไหมครับ”

“...เรื่องนั้น ผมเองก็ต้องตรวจสอบก่อนเหมือนกันครับ คนไข้
พักก่อนก่อนเถอะครับ”

รยชองอูเองก็รับรู้ได้

...โกหก

แกริก ประตูกบปิดลง

เขาถูกคลื่นความรู้สึกบางอย่างที่อธิบายไม่ได้ถาโถมเข้าใส่ทันที

ห้องฉุกเฉินยังคงวุ่นวายอยู่กับงานหลักเท่านั้น ซึ่งเป็นเรื่องดีที่เขายังไป
ไม่ถึงหูของพวกนักข่าว

อีเซจินก้มมองพื้นแล้วครุ่นคิดเงียบ ๆ

ในเมื่อติดต่อบริษัทไปแล้ว เรื่องนั้นก็คงจบลงแค่นี้สินะ

แม้แต่เขาก็ไม่สามารถสงบสติอารมณ์ลงได้และโวยวายออกมา
อีกไม่นานก็จะมีสารพัดคำพูดพรุ้งพรูออกมาจากผู้เกี่ยวข้องที่เห็นเหตุการณ์
แน่

แต่เขาก็อดไม่ได้...ในสถานการณ์นี้

นอกจากรายชื่อของอู๋ที่หมดสติไป คนที่จะติดต่อบริษัทได้ก็มีเพียงเขาเท่านั้น แต่เขาเองก็ยังไม่ทำให้สงบลงไม่ได้เลย

“...อู๋ว”

อี่เซจินกำสมาธิโฟนไว้แน่นและสูดหายใจเข้าลึก ๆ

มือไม้ของเขาสั่นไปหมด

เมมเบอร์ส่วนใหญ่ปลอดภัยดี บางคนแค่เคล็ดขัดยอกหรือกระดูกร้าวนั่น ส่วนอาการข้างเคียงระยะยาวคงต้องตรวจกันอีกที แม้แต่ตอนนี้อี่เซจินเองก็มีเพียงบาดแผลถลอกเล็กน้อยเช่นกัน

ตัวต้นเหตุของเรื่องทั้งหมดไม่ได้คาดเข็มขัดนิรภัยเลยถูกเหวี่ยงกระเด็นจนสลบไป แต่ถ้าเทียบกับคนอื่นแล้วถือว่าฟ้ายังเมตตา

เขาควรตายไปซะด้วยซ้ำ

ทว่าอี่เซจินต้องกลับใจไว้ เพราะอารมณ์ที่ठाโถมเข้ามารุนแรงกว่าความโกรธที่มีต่ออดีตเมเนเจอร์

นั่นคือความกลัว

“ทุกคนปลอดภัยใช่...!”

ตอนที่เขาเช็คอาการและตรวจดูเมมเบอร์ที่ละคนหลังเกิดอุบัติเหตุ สิ่งที่เขาเห็นข้าง ๆ รายชื่อของอู๋ซึ่งอยู่หลังสุดคือ...

...ไม่หรรษา เขาจะต้องไม่เป็นไร

เขา...คงตกใจมากเกินไปจนเห็นอาการบาดเจ็บหนักกว่าความเป็นจริง...

ทุกคนต่างก็ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยกันทั้งนั้น แม้แต่รายชื่อของอู๋ที่หนึ่งแถวหลังสุดซึ่งใกล้กับจุดที่ถูกรถชนยังแค่กระดูกขาร้าวนิดหน่อย แต่พัคมนแด...มันเป็นไปได้หรือ

คงเพราะเสียเลือดมากเกินไปจนเป็นแบบนี้ต่างหาก

พอได้รับการถ่ายเลือดและเข้ารับการผ่าตัดแล้วก็คงจะไม่เป็นไร
อีเซจินพยายามจะสงบสติอารมณ์พรางคาคาเดาเรื่องที่เขาก่อนก็ไม่รู้
และตอบไม่ได้ เพราะเมื่อเค้าเกือบจะต้องเซ็นชื่อลงในใบยินยอมผ่าตัด
ของพัคมุนแดแล้ว

“ตอนนี้อาการของคนไข้...มีความเสี่ยง...ต้องใส่ท่อช่วยหายใจ
ทันที...”

เขาพยายามตั้งใจฟังอย่างเต็มที่ แต่ก็ไม่มีสมาธิเลย
เขารู้สึกเหมือนมันไม่ใช่ความจริง
ก่อนหน้านี้พวกเรา...เพิ่งจะขึ้นแสดงในโอกาสครบรอบสองปีไปเอง
ต่อให้จะบอกว่าอุบัติเหตุเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่ทันตั้งตัว แต่เล่น
มาโดยไม่ให้เตรียมใจแบบนี้เลยหรือ

แบบหมดหนทางอย่างนี้เนี่ยนะ
ใช่ นี่มันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้เลย
ทุกอย่างกำลังไปได้สวยแท้ๆ
นี่มันไม่ยุติธรรมเกินไปหน่อยไหม พัคมุนแดทำอะไรผิด...
คนที่มั่งทั้งพรสวรรค์ ทั้งความจริงใจ และมุ่งมั่นแบบนี้ไม่ได้มี
เกลื่อนวงการสักหน่อย ทำไมต้องเป็นพัคมุนแดด้วย ทั้งที่ชีวิตเขาก็ไม่เคย
ราบรื่นอยู่แล้ว

“ผมต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองครับ”

“ผู้ปกครอง...”

ไม่มี

อีเซจินตัวเย็นเฉียบ

“เอ่อ ผม...ผมเซ็นแทนได้ไหมครับ แค่อ...”

“สักครู่นะครับ”

ดูเหมือนเรื่องจะถูกส่งต่ออย่างรวดเร็ว หลังยืนยันตัวผู้ป่วยอีกครั้ง

ทีมแพทย์ก็จัดประชุมขึ้น แล้วพาเขาเข้าห้องผ่าตัดทันทีโดยไม่ขอลายเซ็น
ของอีเซจิน

มันเกิดขึ้นได้เพราะเป็นกรณีฉุกเฉิน

สุดท้ายอีเซจินเลยได้แต่นั่งเหม่อลอยรอฟังผล

“...”

แล้วเขาก็คิด

เมมเบอร์คนอื่นๆ ที่ตกอยู่ในอาการตื่นตระหนกคงได้รับการรักษา
กันเสร็จแล้ว และก็น่าจะรู้สถานการณ์กันดี

อีเซจินนึกภาพที่พวกเขาร้องไห้โวยวายออกในทันที

‘อีกไม่นานจะมีคำบอกเล่าของผู้เห็นเหตุการณ์ไหลมา... และจะมี
บทความปรากฏขึ้น ตามมาด้วยข่าวลือ...’

ไม่สิ เรื่องพวกนั้นจะไปสำคัญอะไรกัน เมมเบอร์ทุกคนต้อง
ปลอดภัยก่อนสิ

อีเซจินขบฟันพลางกำมือแน่น

เขาจะต้องไม่เป็นไร

อย่างน้อยพัคมุนแดก็ยังสามารถผ่าตัดได้ แปลว่ายังมีโอกาสฟื้นฟูอยู่

ถ้าเขารู้สึกตัวในเร็ว ๆ นี้...

“เดี๋ยวก็ได้ตายตอนอายุสามสิบหกรอก!”

บ้าเอ๊ย ดันพูดอะไรแบบนั้นออกไปซะได้...

อีเซจินหุบเข่าตัวเอง น้ำตาลอหวนหน่วยจันทาพร้าไปหมด

เขาจะต้องฟื้นฟู

มันต้องเป็นอย่างนั้น

“...ผมชื่อรยูกอนอูครับ”

“อ่า~ ครับ ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ จากนั้นไปก็ขอฝากตัวด้วย! ผม

อีเซจินครับ”

ฉันมองคนที่ทักทายอย่างอ่อนโยนด้วยความรู้สึกลึกซึ้งที่จะบอกได้
แม้แต่ในตอนที่ไม่ค่อยเห็นเขาคู่ก็ยังมีเขาดูขี้เล่นเหมือนเดิม แต่มี
อย่างหนึ่งที่ต่างออกไป

แววตาของไอ้หมอนี่...

เสียดใจไปแล้ว

เขายิ้มและพูดอย่างร่าเริงว่าจะพยายามคว้าโอกาสนี้ไว้ให้ได้ แต่ก็
ไม่อาจลบความหวาดระแวงและความสงสัยออกไปจากแววตาได้

...เพราะโดนข่าวลือโจมตีจนต้องถอนตัวหรือเปล่าละ

ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าตัวเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไม LeTi ถึงดึงตัวเขาที่ต้อง
ถอนตัวเพราะมีข่าวลือเรื่องใช้ความรุนแรงในโรงเรียนกลับมา และยัง
เข้าใจว่าทำไมถึงเตรียมการที่แข็งแรงได้ละเอียดนัก

“ไม่ทราบว่าคุณอายุเท่าไรหรือครับ ผมอายุยี่สิบเอ็ดปีนะ~”

“ผมก็ยี่สิบเอ็ดปีครับ”

“ไอ้ งั้นเราก้รุ่นเดียวกันสินะครับ”

อย่างแรก ฉันถือว่าเป็นรุ่นพี่จึงมีตำแหน่งที่สูงกว่า เขาเลยไม่กล้า
พูดแบบเป็นกันเองกับฉันตามอำเภอใจ

หมายความว่าสภาพจิตใจของเขาคงพึงยับเยิบเพราะข่าวลือนั้น
จนไม่นึกถึงชื่อเสียงที่ได้รับจาก <ไอตอลมหาชน> เลย

ฉันถอนหายใจแล้วพูดต่อ

“พูดแบบเป็นกันเองดีไหมครับ”

“อ่า เอาจั๊นหรือ ดีเลย~”

จากนั้นอีเซจินก็พูดคุยกัถามไถ่พอเป็นพิธีเพื่อเก็บข้อมูลคร่าว ๆ แล้วก็
แยกไปพบกับเจ้าหน้าที่ของบริษัท

“...”

แบบนี้มันถูกต้องแล้วหรือ

ฉันพยายามรวบรวมพวกเขามาก่อนการ <แคสติ้งคอล> แต่กลับ
รู้สึกขมขื่นแปลก ๆ

ยิ่งไปกว่านั้น ทางซอโนอาสยอน...ก็ยังไม่ตอบกลับมาที่บริษัทเลย

...แต่พอดูรายการ <ไอดอลมหาชน> ฉันก็เข้าใจแล้วว่าทำไม

เวอร์เฮีย

ฉันรู้สึกปวดหัวตบ ๆ

...หรือควรพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อเข้าร่วมรายการ <ไอดอล
มหาชน> ให้ได้หรือเปล่า

จริงๆ แล้ว ระดับ LeTi การไล่ผู้เข้าแข่งขันสักคนออกจากรายการ
ที่พึ่งพิงแบบนี้แล้วเอาเด็กฝึกของตัวเองเข้าไปแทนคงไม่ใช่เรื่องยาก
อะไร

ปัญหาคือ บริษัทต้นยืนกรานปฏิเสธอย่างหนักนี่สิ

<บริษัทไอดอล จำกัด (มหาชน)>? จะไปที่นั่นทำไมกัน..."

"...ไม่เห็นจะได้ประโยชน์อะไรเลย"

ด้วยอิทธิพลของซองรยอจะเพิ่มเด็กฝึกอีกสองสามคนเข้าไปก็ยิ่งได้
เพราะพวกเขายังไม่ได้เดบิวต์ด้วยซ้ำ

แต่เด็กฝึกภายใต้ชื่อบริษัทที่ยังไม่ได้รับการตรวจสอบไม่สามารถ
ไปออกรายการที่ไม่มีคุณภาพได้

ตอนนั้นทุกคนล้วนคิดว่า <ไอดอลมหาชน> ซีซั่น 3 ต้องแจ้งไม่เป็นท่า
แน่ ๆ

‘โน้มน้าวไม่สำเร็จสินะ’

ฉันคิดว่าจะใช้เรื่องอนาคตมาหลอกล่อให้ซองรยอตามน้ำอีกสักหน่อย
แต่เนื่องจากการถ่ายทำ <ไอดอลมหาชน> ครั้งแรก ใกล้เข้ามาแล้ว เลยทำ
ไม่ได้เพราะมีเวลาจำกัด

‘แม่งเอ๊ย’

ข้อดีอย่างเดียวที่เห็นคือบริษัทนี้ดูแลฉันค่อนข้างดี

“คุณก่อนนู้นไม่เคยเรียนจากที่ไหนมาก่อนจริง ๆ เหมอครับ เรื่องจริง เหมอ”

ฉันเป็นเด็กฝึกมาสองสามเดือนแล้ว แต่แค่ช่วงสองสัปดาห์แรก พวกเขาก็ได้รู้ถึงทักษะของฉัน และท่าทีของพวกเขาก็เป็นมิตรแบบสุดๆ ก็สมควรแล้ว ฉันเดบิวต์เป็นเมนโวลคอมาสามปีแล้วนี่หา ดูเหมือนพวกเขาจะวางแผนให้ฉันเข้าร่วมเดบิวต์แล้วด้วย ส่วนวงเดบิวต์นั้น ฉันอยากจะบอกให้พวกเขายกเลิกไปได้เลย เพราะอีกสามปีก็ยังไม่มีความรู้เรื่องการเดบิวต์ของพวกเขา

“...เฮ้อ”

ฉันนั่งมองกระจกในห้องซ้อม โปหน้าอันคุ้นเคยของฉันที่เห็นมาตลอดยี่สิบเก้าปีสะท้อนอยู่ในกระจก

...พูดตามตรงว่า ขึ้นต่อน่ายกว่าเดิมเยอะเลย

ค่าความสามารถของฉันแทบจะสมบูรณ์แบบ บริษัทเองก็ฉลาด และปฏิบัติกับฉันอย่างดี ยิ่งไปกว่านั้นฉันรู้แล้วว่าควรเดบิวต์ด้วยเพลงหรือคอนเซปต์แบบไหน

ถ้าแค่รวมสมาชิกที่พิสูจน์ความสามารถได้ละก็ หลังเดบิวต์ต้องไปได้สวยแน่นอน

และเนื่องจากฉันมองไม่เห็นหน้าต่างสถานะ การนำคนที่เคยร่วมงานด้วยมาน่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด

...ดูเหมือนว่าการจะติดต่อขอฮายอนได้ก็ขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น

ถ้าเจออีกสักสองสามคนผ่าน <แคสดีจิงคอล> แล้วได้เดบิวต์กับพวกเขาก็คงจะเพอร์เฟกต์มาก แต่ถ้าไม่เป็นไปตามที่คิดจริงๆ ก็แค่ตั้งเด็กฝึกสักคนในบริษัทเข้ามา

มันง่ายกว่าความจริงที่ต้องเผชิญสารพัดเรื่องบ้านอใน <ไอดอล
มหาชน> ตั้งเยอะ...

น่าแปลกที่ฉันรู้สึกไม่อยากทำแบบนั้น

“...ไม่ใช่ความจริงสักหน่อย”

พอคิดว่ามันช่วยไม่ได้เพราะเป้าหมายของฉันคือการฟื้นขึ้นมา
ก็เลยเลิกคิดไป

“ไม่ใช่ความจริงนั่นแหละ”

“...!”

พอหันไปก็เห็นซองรยอเปิดประตูด้านหลังห้องซ้อมแล้วเดินเข้ามา
หมอนี่ไม่รู้จ๊กเคาะประตูเลยหรือไง

ฉันตอบกลับอย่างไม่ค่อยเต็มใจ

“ก็แค่พูดไปอย่างนั้นแหละครับ”

“อืม เริ่มจะคิดแบบนั้นแล้วสินะ”

“...”

“แต่เพราะนี่คือความจริง อย่าคิดแบบนั้นจะดีกว่าครับ เสียเวลา
เปล่าๆ”

ไม่หรอก นี่มันคือความฝันต่างหากไว๊ ไอ้เวรเอ๊ย

พอฉันพยักหน้ารับเจียบๆ ซองรยอก็ยิ้มแล้วพูดต่อ

“อ้อ เห็นคุณบอกว่าจะตามไป <แคสดีงคอลล> ด้วยนี่ เราจะถ่ายทำ
ในอีกสามวันข้างหน้า”

“...”

“แต่คุณไปออกรายการไม่ได้ นะครับ ผมแค่จะพาไปด้วยเฉยๆ”

“ได้ครับ ไม่เป็นไร”

คิดว่าฉันอยากไปออกหรือไง

ยังงี้ก็ตาม หลังจากที่เขาพิสูจน์เรื่องที่ผมรู้มาจากอนาคตหลายครั้ง

เขาก็กลายเป็นมิตรจนนำชนลูก และตกลงที่จะเข้าร่วม <แคสตีงคอล>
แบบง่ายตาย

“อืม...ให้ถามคำถามพวกนี้ไปเลยเหอะครับ”

“ครับ”

มันเป็นการใช้ข้ออ้างว่า ‘ได้รับข้อเสนอให้ย้ายไปบริษัทที่เขาตอบ
คำถามได้ใกล้เคียงมากที่สุด’

ฉันรู้ว่ายังไงคิมแรบินก็คงถูก LeTi ชักชวนอยู่ดี

ส่วนชายูจินกับรยูของอู...ไม่ว่าจะทำอะไร ฉันก็รู้ว่าพวกเขาไม่ใช่
คนประเภทที่จะมาเพราะเรื่องแบบนี้หรอก

ฉันเลยวางแผนจะจับคนที่เหลือ

“ถามไปแล้วก็น่าจะได้ผลครับ”

แพเซจิน

ถ้าเป็นไปด้วยดี เขาคงเป็นคนที่ได้ตัวมาง่ายที่สุดในตอนนี้แล้ว

และไม่กี่วันต่อมา ณ กองถ่าย <ไอดอลมหาชน>

“เอาอันนี้ออกไปก่อน!”

ฉันมาตรวจสอบสถานการณ์และทำตามคำสั่งของ LeTi โดยแต่งตัว
คล้ายๆ ที่มงาน

...มีโอกาสสูงมากทีเดียว

อันดับแรก ฉันยืนยันได้แล้วว่าทางบริษัทได้ติดต่อพูดคุยกับเมมเบอร์
สองคนก่อน <แคสตีงคอล> เรียบร้อยแล้ว

‘คิมแรบินกับแพเซจิน’

ทั้งหมดเป็นไปตามคำแนะนำของซองรยอผ่านการชักจูงจากฉัน

เนื่องจากเป็นช่วงที่ <ไอดอลมหาชน> กำลังโด่งดังเป็นพลุแตก
พวกเขาจึงยอมทำตามกลเม็ดนี้ด้วยความยินดี

ทั้งสองคนได้รับข้อเสนอที่น่าดึงดูดใจมากที่สุด

‘สำหรับคิมแรบิน เน้นไปที่การสนับสนุนกระบวนการทำงาน’

‘ในบรรดาบริษัทชั้นนำทั้งภายในประเทศ พวกเรามีการลงทุนในด้าน
การผลิตมากที่สุดครับ’

งาน AR ของบริษัทนี้เป็นระบบระเบียบมากที่สุดเท่าที่เคยเจอ แคมคิมแรบินเอง
ก็เคยสงสัยเกี่ยวกับโปรแกรมเรียบเรียงเพลงที่ VTIC ใช้อยู่แล้ว เลย
พอจะมีความเป็นไปได้อยู่บ้าง

และเมื่อพิจารณาจากศีลธรรมของเขาแล้ว การรั่วไหลของคำถาม
แบบทดสอบจะไม่ถูกพูดถึงเลยด้วยซ้ำ

เพียงแค่นั้นย่ำว่าทั้งหมดนี้เป็น ‘วิธีการอย่างเป็นทางการ’ เท่านั้น

‘หากได้พบกันผ่านกระบวนการย้ายบริษัทอย่างเป็นทางการของ
รายการ ก็คงถือเป็นเรื่องที่น่ายินดีเป็นอย่างยิ่งครับ’

แถมยังพูดทิ้งไว้อีกเล็กน้อยว่าถ้าเขาสามารถชักชวนชายจุนให้มากับ
เขาได้ก็จะเป็น

‘ชายจุนเป็นพวกที่อ่านสถานการณ์เก่งเมื่อถึงคราวจำเป็น’

ถ้าเจ้าตัวรู้ลึกสนใจกับข้อเสนอนี้ ก็น่าจะจับทิศทางของเกมที่กำลัง
ดำเนินอยู่ได้ และเลือกตอบในแบบที่คิมแรบินน่าจะตอบได้ด้วยตัวเอง
แต่ความเป็นไปได้ก็น้อยมาก

‘ส่วนแพะเซจิน...ก็มั่นใจได้เลย’

‘ทีมกฎหมายของเราถูกจัดเตรียมไว้พร้อม และพวกเขาก็ทำงาน
ร่วมกับบริษัทกฎหมายขนาดใหญ่เพื่อปกป้องศิลปินอย่างเต็มที่ครับ’

เราติดต่อเขาไปเพื่อให้คำตอบสำหรับคำถามแบบทดสอบต่าง ๆ
พร้อมกับพูดโดยมีนัยแฝงอย่างชัดเจนว่าเรามีอำนาจมากพอหากมีเรื่องกับ
ต้นสังกัดของเขา

ถึงไม่ใช่แบบนั้น แต่ซองรยอกก็เป็นคนที่น่าสนใจอยู่แล้ว ดังนั้น

แค่นี้ก็น่าจะเพียงพอ

และในขั้นตอนนี้ ซองรอยก็ทำหน้าที่โปรโมตบริษัทแทนฉันได้อย่าง
น่าประหลาดใจ

การใช้หนักแต่งเพลงมาเป็นเหยื่อล่อในการทำข้อตกลงกับเขาถือเป็น
ความคิดที่ดีเลย

ดังนั้น ตอนที่ถึงเวลารอผลแล้ว

ฉันยังคงทำตัวเป็นที่มงานและสำรวจกองถ่าย

ก่อนอื่น...คิมแรบิน

[เอ่อ...คือว่า ขอโทษด้วยนะครับ แต่ในเมื่อได้เข้าร่วมรายการแล้ว
ผมก็อยากทำให้ดีที่สุดและไปให้ถึงอันดับที่ดีที่สุดครับ]

เขาดูคิดหนักกว่าในชีวิตจริงเสียอีก แต่สุดท้ายก็ยังปฏิเสธ

คิดไว้แล้วละ

ทว่า ประเด็นที่สำคัญอยู่หลังจากนั้น

[นี่ครับ]

[อ๊ะ ครับ! ขอขอบคุณครับ]

เขารับนามบัตรไป

ก็คือ หากรายการนี้ต้องยุติลง...เนื่องจากอุบัติเหตุที่ไม่คาดฝัน
หรือหากเจ้าตัวต้องถอนตัว เขาจะต้องติดต่อ LeTi แน่

อีกอย่าง เราไม่มีทางรู้ได้เลยว่าเรื่องของโลกนี้จะเป็นยังไง

แค่นี้ก็พอแล้ว

ฉันเฝ้าดูที่ทีมงานชุดนี้มาสามปีแล้ว แต่ถ้าให้เริ่มคิดวิธีที่จะทำให้
<ไอดอลมหาชน> พังยับตอนนี้ก็ยื่นออกแค่สามสี่วิธี

ยิ่งไปกว่านั้น หลังถ่ายทำเสร็จ รัชชของอูก็ฉวยโอกาสช่วงซูลมุน
ไปขออนามบัตรกับทีมงานของ LeTi ไว้

ผลลัพธ์จึงออกมาดีกว่าที่คิด